

เทศน์เช้า วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสนุโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรมๆ ถ้าตั้งใจธรรม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาหรือสัตว์ชนสัตว์ๆ หรือสัตว์ชนสัตว์ในหัวใจของสัตว์โลก

เพราะสัตว์โลกเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าสัตว์โลกเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้ามาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหูตาสว่างไสว หูตาสว่างไสวนะ ดำรงชีพไว้เพื่อการค้นคว้าหาสัจธรรมในใจของเรา

เราเกิดมาเราต้องมีอาชีพ เราเกิดมาเราอยู่กับโลก เราอยู่กับโลกเราต้องมีหน้าที่การงานของเรา หน้าที่การงานของเราก็ปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อหัวใจดวงนี้ไง

ถ้าหัวใจดวงนี้นะ ถ้าศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วมีหลักมีเกณฑ์ มีหลักมีเกณฑ์ เรือมันออกไปเจอพายุขนาดไหนนะ มันก็ยังพยายามจะพาเรือมันเข้าฝั่งให้ได้ ถ้ามันมีทักษะ มีหัวใจที่เข้มแข็ง

แต่ถ้าหัวใจมันอ่อนแอเนะ มันเจอสิ่งใดก็ไม่ได้ ไม่ต้องออกทะเลไปเจอพายุหรอก แม้แต่เอาเรือลงในขันมันก็ล่ม มันล่มเพราะอะไร ล่มเพราะมันน้อยเนื้อต่ำใจ ล่มเพราะมันไม่มีกำลังใจของมัน เห็นไหม

เวลาเราปล่อยตามยถากรรมๆ พายุเข้าเมืองไทยมาหลายรอบนะ ตายทีหนึ่งสามพันสี่พัน ครั้งที่แล้วตายสี่ห้าร้อย คราวนี้ด้วยความสามัคคี ด้วยเทคโนโลยี รู้ก่อนว่าพายุมันจะเข้าๆ เวลาอพยพเขาจะอพยพมาก่อน

เวลาอพยพมาก่อน เวลาอพยพมา วิชาการ วิชาการคือสัจธรรมๆ วิชาการมันเป็นเรื่องสัจธรรมของมัน เทคโนโลยีเขาจับได้หรือกว่าพายุมันจะเข้าเมื่อไหร่ เข้าอย่างไร แล้วเขาจะ

อพยพคนมาให้พ้นจากภัยพิบัตินั้นก่อน เวลาพ้นจากภัยพิบัติก่อนนะ คนที่เชื่อฟังเขาก็มาอยู่ที่ ศูนย์อพยพ ไ้คนที่มึปัญหา ห่วงบ้าน ห่วงเรือน ห่วงสัตว์เลี้ยง ห่วงไปทุกๆ อย่างเลย แต่สุดท้าย แล้วเขาต้องไปบังคับอพยพ บังคับอพยพ

อพยพมาๆ เวลาพายุมันผ่านไปแล้วมีสิ่งใดเราก็กังไขของเรา เห็นไหม ถ้ามีสติปัญญา ถ้ามีสติปัญญามันกังไขเหตุการณ์ได้ทั้งสิ้น ถ้าไม่มีสติปัญญา ด้วยห่วงใยไง เราห่วงใยทรัพย์สินของเรา เราห่วงใยสัตว์เลี้ยงของเรา เราห่วงใยไปหมดๆ แล้วมันไม่ได้คิดนะ เพราะอะไร เพราะมองข้ามชีวิตอันนี้ไง มองข้ามชีวิตของเราๆ

เพราะชีวิตของเรา เราตกทุกข์ได้ยากนะ เราแสวงหามานะ ทรัพย์สินสมบัติกว่าจะหามาได้ แล้วเวลาเราไปแล้วเราห่วงทรัพย์สินสมบัติของเรา แต่มันลืมนะ ลืมห่วงชีวิตของเราไปไง ลืมห่วงชีวิตของเราไป

ถ้าชีวิตของเรา ธรรมะๆ ถ้ามีสติปัญญา เราจะกังไขอย่างไร เราจะทำอย่างไรเราทำได้ ถ้ามันขาดตกบกพร่องไป เห็นไหม

แล้วสังคม ทุศล เวลาทุศีลมันทำความเสียหายไปทั้งสิ้น เวลาที่มีศีลมีธรรมขึ้นมามันจะช่วยเหลือเจือจานนะ เวลาพายุเข้ามา ทุกคนเข้าไปเป็นจิตอาสา ไปช่วยเหลือช่วยเหลือเจือจาน ถ้าจิตใจที่เขาดีงาม

ฉะนั้น ในโลกนี้มีคนดีและคนชั่ว เราจะว่าเราทำสิ่งดีงาม ดีงามแล้วมันจะไม่เกิดผลภัยพิบัติๆ ภัยพิบัติมันเกิดขึ้นมามันเกิดจากเวรจากกรรมๆ กรรมของสัตว์โลกไง สัตว์โลกต้องมีเวรมีกรรมของมัน มันจะหลบหนีไปไหนมันก็บังเอิญไปโดนตรงนั้นนะ

เขาบอกว่า มันเป็นอุบัติเหตุ มันไม่ใช่เวรไม่ใช่กรรมอะไรทั้งสิ้น มันเป็นอุบัติเหตุ

อุบัติเหตุก็คือกรรม แต่อุบัติเหตุขึ้นมา กรรมมันด้วยความประมาทของมันก็มี ด้วยมาแล้วซบก็มี อุบัติเหตุต่างๆ มันสุดวิสัย เราอยู่ดีๆ ขึ้นมาเขามาชนเรา เราอยู่ดีๆ มันมีปัญหาทั้งนั้นนะ เราอยู่ดีๆ เวลาอยู่ดีๆ ทำไมมันไม่โดนคนอื่น ทำไมมันโดนเราละ

ถ้าสุดวิสัย สุดการดูแลรักษาแล้ว นั่นคือเวรคือกรรม กรรมของสัตว์โลก

แต่ถ้ามันมีสติมีปัญญาขึ้นมา ธรรมะ ธรรมะจะช่วยเหลือเจือจานเราได้ คนที่มีสติปัญญาเขาเจือจานสังคม เขาดูแลสังคม เขาเผื่อแผ่สังคมฯ

เผื่อแผ่ไว้ทำไม มันงอมืองอเท้ามันไม่ทำมาหากิน ไปเผื่อแผ่มันทำไม

แต่ของเรา ถ้าเราใจเป็นธรรมฯ ก็เรื่องของเขา เป็นโอกาสที่ให้เราได้สร้างบุญกุศลของเรา เราทำเพื่อคุณงามความดีของเรา ถ้าเรามีจิตใจเป็นสาธารณะ จิตใจที่เผื่อแผ่ เราทำของเราได้ เราทำแล้วนะ นั่นทำบุญทั้งเหวฯ

เวลาทำบุญทั้งเหว ทำบุญแล้วไม่ต้องไปติดตามว่ามันจะไปไหน ถ้าจิตใจเราเป็นธรรมนะ ถ้าจิตใจเรายังครึ่งๆ กลางๆ มันก็จะสับสนของมันไป นั่นมันก็เรื่องของสัตว์โลก

ถ้าทำบุญทั้งเหวได้มันเป็นปฏิกิริยา ผู้ให้ให้ด้วยความบริสุทธิ์ ผู้รับรับด้วยความบริสุทธิ์ สูดยอดของท่าน สูดยอดของท่าน เราทำทานของเราฯ มันเป็นโอกาสนะ คนถ้ามีโอกาส เห็นใหม่

เวลาเราเกิดมานะ มันเจ็บไข้ได้ป่วย เราไม่จนตรอกนะ เราจะไม่เห็นคุณค่าเลยแหละ คนเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยไปโรงพยาบาล หิวๆ อดๆ เย็นๆ ทั้งนั้นนะ เห็นแล้วมันเศร้าใจ โอ้โฮ! อริยทรัพย์มาแล้ว เออ! เราไม่เป็นอย่างนั้น เราไม่ต้องทุกข์ยากขนาดนั้น เราไม่ต้องลำบากขนาดนั้น

ลำบากขนาดนั้นนะ มันก็มีอาการ ๓๒ เหมือนกัน ทำไมเขาเป็นอย่างนั้นนะ แล้วทำไมเราไม่เป็นอย่างนั้นนะ

แต่เราไม่ได้คิดเลยนะ สิ่งที่ว่าความเป็นปกติใจ สุขภาพจิตฯ ถ้าสุขภาพกายที่มันดี เราทำหน้าที่การงานของเราได้ ถ้าสุขภาพจิตที่มันดีนะ คนที่อ่อนแอขนาดไหนมันก็สู้ชีวิตใจ คนเราร่างกายแข็งแรงมากแต่จิตใจมันไม่สู้ชีวิต มันอ่อนแอทั้งนั้นนะ

ฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าสัจธรรม สัจธรรมมันเป็นของมันแบบนี้ ถ้าสัจธรรมเป็นแบบนี้ แต่มันอยู่ที่คนชวนขาย

ธรรมะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย ขว้างๆ หน้าที่ประพฤติปฏิบัติ เป็นหน้าที่ของพระ หน้าที่ของพระ พระก็ยิ้มละไม หน้าที่ของพระ พระจะต่อสู้กับกิเลสตัณหา ความทะยานอยากในใจของตน มันหน้าที่ของพระอยู่แล้ว

ถ้าหน้าที่ของพระอยู่แล้ว เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติในป่าในเขา หน้าที่ประพฤติปฏิบัติไม่ได้ปฏิบัติเพื่อลวงโลก ถ้าปฏิบัติเพื่อลวงโลกมันก็หลอกลวงโลกอยู่กับ โลกนั้นนะ ถ้าปฏิบัติเพื่อความจริงขึ้นมามันไม่สนใจใครทั้งสิ้น

เวลาหลวงตาท่านออกวิเวกหาบ้านน้อยๆ เขาจะได้ไม่ต้องมาทวง เห็นไหม เขาห่วงแต่ คนจะมาทวงนะ

“ถ้าห่วงแต่คนมาทวงแสดงว่าเห็นแก่ตัว เห็นแก่ตัวไซ้ไหม จะเอาตัวรอดไซ้ไหม”

ความเห็นแก่ตัวมันเป็นคนที่ฉลาด สัตว์ที่ฉลาด สัตว์อาชาไนย สัตว์อาชาไนยนะ คูสิ เวลามันจะหาอาหารของมัน มันกินแต่ยอดหญ้า มันกินแต่น้ำค้าง กินแต่สิ่งประเสริฐ สัตว์ อาชาไนย สัตว์อาชาไนยสามารถเอาตัวรอดได้

สัตว์ทั่วไปมีมหาศาล วัวควายในโลกนี้มีมหาศาล มันเกิดมามันเป็นอาหารของมนุษย์ สัตว์อาชาไนยเขาเอาชีวิตของเขาอด

นี่ก็เหมือนกัน เห็นแก่ตัวๆ เห็นแก่ตัวตรงไหน ในเมื่อเราช่วยตัวเองไม่ได้เราจะไปช่วย ใคร ในเมื่อเรายังไม่รู้สิ่งใดเลยเราจะไปส่งเสริมใคร มันต้องศึกษาหาความรู้ ปฏิบัติเอาความจริง ของเรา

นี่ห่วงเขามากวน ห่วงเขามากวน

ไม่ต้องให้เขามากวน ให้เราสร้างสถานะของเราขึ้นมาให้ได้ก่อน ถ้าเราสร้างสถานะได้ คู สิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้พระองค์เดียวสอน ๓ แดนโลกธาตุ หลวงปู่เสาร์ หลวง ปู่มั่นท่านบรรลุมรรคของท่านองค์เดียวเป็นประโยชน์กับประเทศไทย เป็นประโยชน์กับสังคม โลก เป็นประโยชน์หมด

เห็นแก่ตัวหรือ เห็นแก่ตัวตรงไหน เห็นแก่ตัวมันตายกันอยู่นั่นไง

มันต้องออกไปค้นคว้าแสวงหาสัจจะความจริงให้ได้ก่อน ช่วยตัวเองให้ได้ เอาตัวเองให้รอดให้ได้ ถ้าเอาตัวรอดได้แล้วมันจะเป็นที่พึ่งอาศัยของสัตว์โลก เป็นที่พึ่งอาศัยของคนอื่นไ้

เอาตัวรอดไม่ได้ กอดคอกันร้องไห้ แล้วก็จมอยู่ใน ๓ โลกธาตุนี้

สลัดทิ้งออกไป แล้วมันได้ความจริงๆ ออกมา นี่ถ้าครูบาอาจารย์ท่านเป็นจริง เวลาหลวงปู่มัน เวลาครูบาอาจารย์ท่านเล่าให้ฟังนะ ให้พระองค์นั้นไปที่นั่นๆ ทั้งๆ ที่ในประเทศไทยท่านสมบุญสมบັນมาหมดแล้ว ท่านได้ประสบมาหมดแล้ว

แล้วเวลาท่านดูจิตนิสัยว่ามันจะมีแวหรือไม่ ถ้ามีแว ส่งไปเลย ส่งไปเลยนะ ไปเผชิญกับสิ่งสสารสัตว์ ไปเผชิญสิ่งลึกลับที่เราไม่เคยเห็น แล้วให้มันฉลาดขึ้นมา ถ้ามันฉลาดขึ้นมา ถ้าจิตใจมันฉลาดขึ้นมาได้ ถ้าฉลาดขึ้นมาได้ มันแก้ไขตัวมันได้

ผลของวิญญะๆ ไ้ มันเป็นผลของวิญญะ ที่ไหนที่ไม่มีคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย ที่ไหนไม่มีจิตวิญญาณ ที่ไหนไม่มีสัตว์โลก...มีทั้งนั้นนะ

แต่หัวใจถ้ามันเป็นธรรมๆ แล้ว ถ้ามันแก้ไขตัวมันได้แล้วนะ ใจผิตัวแรก ผิในหัวใจของเราเนี้ ใจความกลัว กลัวจากหัวใจเราเนี้ ใจสังคมโลกที่เขาทุกข์เขายากอยู่เนี้ยมันก็เหมือนเราเนี้แหละ ก็เลศค้นหาความทะยานอยากอันนี้ไ้

นี่ไ้ เวลาข้างนอก เวลาพายุเข้า ปล่อยทิ้งไว้ไปตามยถากรรม ตายทีหนึ่งเป็นร้อยเป็นพันคนที่เขามีสติปัญญาเขาคำนวณได้ เขาอพยพหนีมันไปก่อน พยายามหาที่ปลอดภัย แล้วถึงเวลาแล้วเรามาฟื้นฟูของเราขึ้นมา นี่ไ้ เราอยู่กับโลก มันเป็นภาวะของธรรมชาติ ภัยพิบัติเนี้ย

นี่ก็เหมือนกัน พายุอารมณ์ เวลากิเลสค้นหาความทะยานอยากในใจของตนมันเกิดขึ้นมา นี่เวลามันเกิดขึ้นมา ถ้าไม่มีกิเลสก็ไม่ได้เกิด เวลาเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์มันมีชั่วบวกชั่วลบ ถ้ามันมีคุณธรรมขึ้นมา พระโพธิสัตว์ๆ เวลาพระโพธิสัตว์ขึ้นมาท่านสร้างสมบุญญาธิการของท่านมา การเกิดนี้เกิดขึ้นมาเพื่อสร้างสมบุญญาบารมี การเกิดมาเพื่อสร้างสมบุญญาธิการให้อำนาจวาสนามันเต็มเปี่ยมของมัน พอเต็มเปี่ยมของมัน ใครจะชักไปไหนมันก็ไม่ไป

ไอ้ของเราไม่ต้องมีใครชักหรือก ไปก่อนเลย ไปก่อน พายุยังไม่ทันมาเลย คำนวณไปหมด มันจะขึ้นที่นั่น มันจะขึ้นที่นี่ มันจะขึ้นที่ไหน ขึ้นบ้านเอ็งหรือเปล่า ขึ้นกลางหัวใจเอ็งหรือ เอ็งเห็น ได้อย่างไร

ถ้ามันเป็นจริงๆ เวลาภัยพิบัติทางโลกเป็นทางโลกนะ แต่เวลากิเลสค้นหาความทะยานอยากเรามองไม่เห็นมันนะ เราไม่เท่าทันมันนะ

“มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดบนหัวใจเราไม่ได้เลย”

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทะลุปรุโปร่ง มันอยู่กับความดำริของเรา นี่ไม่ใช่ดำริ นี่คิดไปเลย เพื่อกลึงไปตามกระแสโลก เพื่อกลึง คีฬาคารมมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เพื่อเจ้า เพื่อเจ้ากันไป นี่ไง ปล่อยมันไปตามยถากรรม นี่ไง ถ้าปล่อยไปตามยถากรรม มันก็ไปเจอภัยพิบัติตามแต่वासนาของคน

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปล่อยมันไปตามยถากรรมใช่ไหม แล้วเวลาความจริงๆ เราจะแสวงหาใช่ไหม ความจริงๆ ขึ้นมา เวลาจะประพฤติปฏิบัติ ขึ้นมาก็กลัวทุกข์กลัวยาก เวลาจะเข้าไปเผชิญกับมันไง นี่ไง “เกิดมาชีวิตนี้มันก็ทุกข์อยู่แล้ว ทำไมต้องหาความทุกข์มาเพิ่มให้มันอีก”

ไอ้ความทุกข์ๆ เพราะกิเลสมันเกลียดไง มันต้องการความสุขไง มันต้องการการกินแล้วนอน กอนแล้วนินเหมือนหมูไ้

แล้วเหมือนหมู หมูก็เป็นอาหารของมนุษย์ หมูมันเอาตัวรอดไม่ได้ แต่ถ้าเราเป็นคน เป็นคนขึ้นมา สิ่งที่เราจะละจะวาง อดนอนผ่อนอาหาร อดนอนผ่อนอาหารไม่ให้ธาตุขันธ์มันทับจิตๆ

ดูคนเราสิ เวลาไม่เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมามันก็ดูแข็งแรง เวลามันเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาทำไม มันอ่อนแอขนาดนั้น นี่ก็เหมือนกัน เวลาจิตใจของเรากิเลสมันยังไม่ฟูขึ้นมา อู้ฮู! ยอดเยี่ยมไปหมดนะ เวลากิเลสมันครอบงำขึ้นมาเอาตัวรอดไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดเอาตัวรอดได้เลย แล้วเราจะหลบหลีกอย่างไร เราจะพาหัวใจของเราให้พ้นจากพายุของกิเลสในหัวใจเราได้อย่างไร

เวลายังไม่ได้โกรธนะ มันยังไม่ทันหลงนะ เวลาใครหลง ใครมาบอกหนทางยังโกรธเขาอีกนะ ใครมาบอกชี้ทางที่ถูกต้องยังโกรธเขาอีก “แห่ม! ไม่รู้ว่าฉันยิ่งใหญ่ มาบั่นทอนความยิ่งใหญ่ของฉันได้อย่างไร”

ไม่รู้เลยว่ามันไปกว้านเวรกว้านกรรมเข้ามาเผาตนมันนะ มันจะยิ่งใหญ่ไปไหน มันตายหมดนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เคยไปอวดความยิ่งใหญ่กับใครเลย อยู่โคนต้นไม้ อยู่ในที่ว่าง อยู่ในที่เขาไม่เหลียวแล อยู่ในสิ่งที่โลกเขาไม่ต้องการ

ทุกคนแสวงหา ความยิ่งใหญ่มันยิ่งใหญ่ที่คุณความดีของเรา ความยิ่งใหญ่มันยิ่งใหญ่ในหัวใจที่สงบระงับนั้น ความยิ่งใหญ่ เขาเห็นความยิ่งใหญ่ของเรา

ไม่ใช่เราอยากยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่มันเผา ยิ่งแผดยิ่งเผา แล้วคนมาบอกมาเตือนยังโกรธเขาอีกนะ มาขัดขวางความยิ่งใหญ่ๆ

มันจะยิ่งใหญ่ไปไหน มันไปกว้านเอาไฟเอาไฟ เอาบาปเอากรรมมาทั้งนั้นนะ

เวลามันจะทอนออก หลวงตาท่านสอนประจำ มันจะดับไฟได้ ดับไฟด้วยการชักฟืนออก

ความอยาก ความต้องการ ความปรารถนา ชักออก ชักความยิ่งใหญ่ที่มันอยากยิ่งใหญ่ ชักออก แล้วเองจะยิ่งใหญ่จริง

แต่เอ็งสูมไฟนะ มันจะไม่มีความยิ่งใหญ่หรอก กองขยะกองยิ่งใหญ่ขนาดไหน เวลาไฟมันติดแล้วมันเผาไปนะ ควันพิษมันทั่วไปหมดเลย ทั้งตำบล ทั้งอำเภอ ทั้งหมู่บ้านนั้นเดือดร้อนกันไปหมดเลย เดือดร้อนจากความอยากยิ่งใหญ่อันนั้นไง

นี่ก็เหมือนกัน เวลามันแผดมันเผาหัวใจดวงนั้นนะ แล้วเวลาจะยิ่งใหญ่ๆ เขาจะชักฟืนชักไฟออกมา เขาจะดับกองขยะนั้น ก็ยังไปติไปเตียนเขาอีกนะ ทั้งๆ ที่ตัวเองไม่รู้ ตัวเองทำไม่ได้ ตัวเองไม่เป็น ไล่คนที่เขามาบอกก็ยังไปติเตียนเขา นี่ไง ถ้าอารมณ์พายุมันรุนแรงมันทำลายหัวใจอย่างนั้นนะ

แต่ถ้ามันเป็นจริง ๆ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่าน คีล ภาวนา เรามาเสียดสีมาทำบุญกุศลกัน ฟังธรรม ๆ ฟังธรรมเพื่อเตือนหัวใจของเรา สิ่งใดถ้ามันไม่ตรงกับความรู้สึกเราก็ก็นั่นมันไป สิ่งใดที่ตรงกับความรู้สึกของเราที่มันสะท้อนหัวใจนั้น เก็บอันนั้นไว้เก็บอันนั้นไว้

เวลาคนบอกถึงความบกพร่อง บอกถึงความผิดพลาดของเรา เขาหาครูหาอาจารย์เขาหาอย่างนั้นนะ เวลาปฏิบัติ ๆ เวลาครูบาอาจารย์ท่านไปหาหลวงปู่มันก็เพื่อตรงนี้ไป ถึงก็ “กระผมปฏิบัติอย่างนี้ครับ ผมได้ภาวนาอย่างนี้ครับ มันมีความผิดความถูกอย่างไรครับ”

นี่เขาหาคนชี้คนบอก เพราะคนชี้คนบอก กว่าเราจะชวนชวาย กว่าเราจะหาของเราได้ มันยังแสนทุกข์แสนยาก แล้วพอมหามาได้นะ “อู๊ย! สดุดยอด นิพพานเป็นเช่นนี้เอง”

เช่นนี้จะไร เช่นนี้คือขี้ลายนน้ำไข่มุข นิพพานไม่มีรสไม่มีชาติเลยหรือ นิพพานนี้ไม่รู้จักเลยวาละวางมันอย่างไรหรือ

ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวทนาสุขกับทุกข์ เวลาวิมุตติสุข ๆ มันพ้นจากสุขเวทนาไปได้อย่างไร ไร้สุขเวทนา ทุกขเวทนา เวทนาชอบก็เป็นสุข ไม่ชอบก็เป็นทุกข์ ชอบกับไม่ชอบก็เป็นสุขเป็นทุกข์อยู่นั่นแหละ

แล้วที่มันเป็นจริงมันวิมุตติสุข มันไม่มีใครไปชอบไม่ชอบมันนะ มันเป็นสัจจะจะเป็นความจริงใจ เป็นความจริง ความจริงที่คงทนแก่การพิสูจน์ตรวจสอบ คงทนต่อการใคร่ครวญ คงทนยิ่งแผดยิ่งแผดยิ่งแวววาว

หลวงตาท่านพูดประจำ เวลาไปเจอวิชาไม่กล้าทำลายมันหรอก ไปจำนนกับอภัสสรา ผู้ที่นางสาวจักรวาลใจ มันผ่องใส มันรื่นเริง มันสดุดยอด...อุปกิเลสทั้งนั้นนะ

ผู้ที่รู้ที่เห็น ที่ไหนมันสวยงาม ทำลายที่นั่น ที่ไหนสวยงาม ทำลายไม่ใช่ทำลายแบบโลก ๆ นะ ทำลายแบบโลกคือทำลายล้างกัน ใ้ฉันทำลายด้วยมรรคด้วยผล ทำลายอวิชชา ทำลายกิเลส ทำลายความไม่รู้ เวลามันเข้าไปทำลายอันนั้น ความจริงมันเกิดขึ้น เกิดขึ้นตรงนั้นใจ เกิดขึ้นจากภาวนามยปัญญา เกิดขึ้นจากการกระทำ

เอ็งไม่มีอะไรทำเลยหรือ ไม่ได้ทำอะไรเลยก็ไม่ได้ทำอะไรเลย ทำอะไรที่ผิดพลาดก็คือความผิดพลาดอันนั้น

ถ้าเป็นความจริงๆ บัจฉิตตัง สันติภูริโกโง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่พยากรณ์สิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ ถ้ามันพยากรณ์ พยากรณ์จากการกระทำของเรา เราทำของเราแล้วสมควรแก่กรรม ผู้ใดปฏิบัติกรรมสมควรแก่กรรม มันเป็นสังกรรมนั้น นั่นพระพุทธรเจ้าพยากรณ์ว่าใช่

ถ้ายังไม่ใช่ พระพุทธรเจ้าบอกว่า นู่นป่าช้า นู่นหลุมฝังศพ นู่นป่าเขา เข้าไปพิจารณาก่อนให้เข้าไปพิสูจน์หัวใจของตนก่อน ถ้าเข้าไปแล้วมันกระเพื่อมเอง

คนมันกลัวผีทั้งนั้นนะ มันกลัวผีกลัวสาง กลัวคนทำลายล้าง แต่มันไม่เคยกลัวกิเลสในใจของมัน กิเลสในใจที่มันทำลายล้างอยู่ที่นี่ ที่มันทำให้ผิดพลาดอยู่ที่นี่ ที่ทำให้เวียนว่ายตายเกิดอยู่ที่นี่ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐ

ฉะนั้น สิ่งที่เราศึกษานะ เราไม่ทิ้งไม่ขว้าง ศึกษาแล้วมาประพฤติปฏิบัติ ศึกษาแล้วทำความเป็นจริง

เราพาชีวิตของเราหลบหลีก เวลาอายุเข้าต่างๆ อพยพหลบหลีกมันไป ภัยพิบัติมันเป็นธรรมชาติ ไม่มีใครหนีภัยธรรมชาติอันนั้นได้ แต่ถึงเวลาแล้วนะ มันก็ผ่านพ้นไป มันไม่มีอะไรสิ่งใดคงที่หรอก แล้วเรากลับมาฟื้นฟูใจของเรา เราปฏิบัติของเรา เราทำของเราขึ้นมา

ถ้ามีการศึกษา ถ้ามีสติปัญญา มันพาชีวิตรอดได้หมดแหละ แล้วพ้นจากภัยพิบัติ แล้วถ้าประพฤติปฏิบัติถึงที่สุดนะ เห็นโลกเห็นอวิชชา เห็นสิ่งที่จะเกิดขึ้น เกิดขึ้นก็พัดได้แต่สังสารธาตุใน ๓ โลกธาตุ แต่ไม่สามารถเข้าถึงธรรมธาตุ ธรรมธาตุที่จิตนี้มีการกระทำ เห็นโลกเห็นอสังสาร พ้นจากอวิชชา เอวัง